

Sladká
LÍTOST

K. BROMBERGOVÁ

Sladká
LÍTOST

K. BROMBERGOVÁ

Copyright © 2023. SWEET REGRET by K. Bromberg
Translation © Jana Rajnyšová, 2024

Cover design by Indie Sage
Model: Daniel Markus
Photographer: Andrew Gleason

Odpovědná redaktorka: Dagmar Pilařová
Jazyková korektura: Šárka Marčanová

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri Publishing, Praha 2024
www.fortunalibri.cz

První vydání

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozmnožována,
ukládána v jakémkoliv vyhledávacím systému
nebo přenášena v jakékoliv formě ani elektronickými,
mechanickými, kopírovacími, nahrávacími a jinými prostředky
bez předchozího souhlasu majitele práv.

ISBN 978-80-7546-620-4

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, místa a události jsou buď
výsledkem autorčiny fantazie, nebo byly použity fiktivně.
Jakákoliv podoba s žijícími či mrtvými osobami, událostmi
či místy je proto čistě náhodná.

PROLOG

Bristol

Před jedenácti lety

SRDCE MI MÁLEM VYSKOČÍ Z HRUDI, KDYŽ PÁTRÁM MEZI stíny svého pokoje a hledám, co mě právě vytrhlo ze spánku. Ťuk. Ťuk. Ťuk.

Kousnu se do rtu, abych nevykřikla, když mé oči zaznamenají tmavou siluetu, stojící za oknem mé ložnice.

V ten samý moment, kdy si můj mozek uvědomí, že vrah se sekerou by na mě neklepal – prostě by se dovnitř vloupal –, mi na nočním stolku vedle mě zavibruje mobil. Na rozsvíceném displeji se objevuje jedna zpráva za druhou, všechny od Vince.

Vyhrabu se z postele, s očima podlitýma krví, plná úzkosti. Podívám se ke dveřím ložnice, abych se ujistila, že jsou zavřené, odhrnu závěs a co nejtíšeji otevřu okno.

„Co to děláš?“ zašeptám, pak se nervózně zasměju a znovu se ohlédnou přes rameno. Odsunul ze dveří zástěnu. V žádném případě nemůže vejít dovnitř. Co kdyby to uslyšeli moji rodiče? Co když sem přijdou? Co když... „Zbláznil ses? Víš, co by se stalo, kdyby tě tu našli naši? Jaký bychom měli průser?“

Zároveň jsem ale moc ráda, že je tady. To, že jsme se předtím pohádali, bylo výjimečné a já ten špatný pocit v žaludku, který jsem cítila, když jsem šla spát a neměla o něm žádné zprávy, nesnášela.

„Průser?“ zasměje se, ale nezní to jako Vincent, kterého znám. Zní odtaziť. Sklesle. Možná dokonce opile. „Jako by mně záleželo na tom, jestli se dostanu do průseru.“ Chytí mě zezadu za krk a přiblíží rty k mým.

Předcházející spor je na pár vteřin ten tam a já se ztrácím ve všem, čím se pro mě Vincent Jennings stal. Temnou jiskrou v mém všedním životě. Nejlepším přítelem, kterému můžu říct cokoli. Rebelem, co posouvá moje hranice, i když bych se raději pohybovala blíž k hranicím – přesněji řečeno, dokonale uprostřed nich. Člověkem, který se na mě jen podívá a já se díky němu cítím krásná.

Moje první láska.

Ale v tom polibku je ještě něco víc než jen slabá chuť piva na jeho jazyku a mně chvílku trvá, než to rozeznám.

Jeho zoufalství – jeho *blad* – je tak naléhavé, že to nedokážu pochopit.

„Vinci?“ zeptám se, když polibek skončí a opře si čelo o mé, s rukou stále na mém krku. „Co se děje?“

Zlehka zavrtí hlavou, ale ani se nepohne.

Takhle se choval už dřív, když se u něj doma něco stalo... když se tam cokoli *stalo*. Přišel za mnou, nechtěl si povídat, jen potřeboval moji společnost. Přišel za mnou s oteklou tváří nebo rozbitým rtem, ale odmítl to komentovat jinak než „měla bys vidět toho druhého“.

Ale ještě nikdy mi nezaklepal na okno ve dvě ráno. Nikdy mě takhle nepolíbil, takže mám pocit, že je to možná náš poslední polibek. Nikdy ve mně jeho přítomnost nevyvolala paniku, kterou bych cítila až v krku, jako je tomu právě teď.

Nevím, co mám dělat, a tak ho znovu políbím. Zlehka, pomalu a podvědomě se mu snažím dát všechno, co potřebuje, ale neřekne si o to.

„Bristol,“ zašeptá mi do rtů, než prudce odstoupí o krok vzad.
 „Cože? Co se děje?“ Znovu se podívám ke dveřím. „Řekni mi to.“ *Tentokrát mi to prosím řekni.* „Pojď dovnitř.“

Za chvíli je u mě v pokoji. Když jeho nohy došlápnou na podlahu, zní to v mojí hlavě jako dusot stáda slonů a jsem si naprosto jistá, že sem za okamžik musí vtrhnout naši.

Ale nevtrhávají.

Dveře pokoje zůstávají zavřené.

Jsmo tu jen já a Vince, stojíme proti sobě v temnotě mého pokoje a držíme se za ruce. Ale když se trochu posune a na jeho tvář dopadne měsíční světlo, vidím na ní modřinu. Všimnu si jeho zarudlých očí a poprvé v životě si přeju, aby to bylo z alkoholu, ne z pláče.

Jeho polibek sice chutnal po pivu, ale vím, že z něj to není.

Vážnost v jeho chování mi říká to, co nechci vědět a o čem za ty tři roky, co jsme spolu, nikdy nemluvil.

O jeho domě.

O jeho otci.

O věcech, co se u něj doma dějí.

Trápí mě, že nevím, co říct, když se na mě podívá s rezignovaným výrazem, kterému nerozumím... a myslím, že ani rozumět nechci.

„Je to kvůli tomu, co se stalo předtím?“ ptám se a snažím se přijít na něco, co by smazalo z tváře jeho výraz.

Neodpoví, jen se nenápadně pousměje a zlehka zavrtí hlavou.

„Přemýšlela jsem o tom a došlo mi, že jsem vyvolala hádku, protože jsem byla nervózní. Co si o mně lidi pomyslí, když zjistí, že jsme to dotáhli až do konce? Bála jsem se, že by to mezi námi mohlo být jiné, kdybychom to udělali, a... nechci prostě, aby to všechno zničilo. Aby to zničilo nás. A...“ Rozpačitě se zasměju, což zastaví nekonečné blábolení, o kterém oba víme, že by mohlo trvat věčně. Položím mu ruku na krk a přiblížím rty k jeho. „Jsem připravená, Vinci. Chci...“

„Ne, Shug.“ Moje napjaté tělo ho přiměje k reakci. „Sakra, jo, chci tě. Jak sis mohla myslet něco jiného? Myslím jenom na tebe.“

Někdy tě chci tak moc, až mě to fyzicky bolí. Ale ne takhle. Ne teď.“

„Ale...“ Jeho odmítnutí mě bodne a vzbuzuje ve mně ještě větší zmatek než to, co tu právě teď dělá.

„Copak to nechápeš? Zasloužíš si mnohem víc, než jsem já. Mnohem víc, než ti můžu dát. Takže...“

„Nebud' směšný.“ Vezmu jeho hlavu do dlaní a zadívám se do těch zelených očí, které jsou tak světlé, že jsou téměř průsvitné. „Ty jsi všechno, co potřebuju. Jsi moje všechno.“

„Možná teď. Zatím. Ale máš před sebou velkou budoucnost. Odmaturuješ jako premiantka ročníku. Půjdeš na vysokou. Na práva. Chci říct...“

„O tom jsme přece už mluvili. Naplánovali jsme to. Půjdeš se mnou. Budeš hrát v místních klubech, ať už budeme kdekoli, a budeš se snažit, aby si tě tam všimli. Nikdo nečekal, že nám to vydrží měsíc, a vidíš, pořád jsme spolu. Nebude to lehké, ale zvládneme to. Vždycky jsme to zvládali.“

Přikývne, ale odmítá se mi přitom podívat do očí.

„Co se děje, Vinci? Proč nic neříkáš?“ Cítím, jak ve mně narůstá panika.

„Odcházím, Shug.“

„Jak to myslíš, že odcházíš? Jako na víkend?“ Hlavou se mi honí jedna myšlenka za druhou. „Myslela jsem, že pojedeme do... no, to je jedno. Už to chápu. Máš nějaké plány. Ale v neděli se vrátíš, ne?“

„Ne, já jdu pryč. Teď. Dnes v noci.“ Zvedne pohled, aby se setkal s mým, a když uvidím jeho výraz, jako by z místnosti rázem zmizel všechen vzduch. „Navždycky.“

„Já... já to nechápu.“ Hrdlo se mi stáhne emocemi a po kůži mi přeběhne mráz. „Nemůžeš odejít. Máme plány.“ Zavrtím hlavou, jako bych v tom chtěla najít nějaký smysl. Jenže nenacházím. „Ale ty...“

„Už to dál nevydržím.“ Zlomí se mu hlas a moje srdce se zlomí zároveň s ním.

„Co nevydržíš?“ zeptám se, ale odpověď znám dřív, než ji vysloví. Jeho otec. Existuje důvod, proč jsem se s ním za ty tři roky, co spolu chodíme, setkala jenom jednou a proč k němu smím chodit jen tehdy, když táta není doma.

Ve Fairfieldu je Vincův otec Deegan Jennings známý jako muž, který se většinou drží stranou. Ten, kdo sedává ve svém staříčkém broncu na ulici před fotbalovým stadionem, zpovzdálí sleduje středoškolské zápasy a přeje si, aby jeho syn byl na hřišti, místo aby drnkal na kytaru z druhé ruky. Muž, který chce, aby jeho syn byl králem plesu, ne vyvrhelem, kterému je jedno, jestli zapadne. Ten, kdo až příliš často navštěvuje obchod s alkoholem, ale vždycky nenápadně kývne nebo se mlčky usměje na každého, kdo ho pozdraví.

Já ho ale znám jako muže, jehož Vince nenávidí. Znáám ho jako muže, který během našich telefonátů někde v pozadí neustále kritizuje a pronáší ponižující vtípky. Jako muže, co je zodpovědný za stopy násilí na Vincově tváři, i když mi to nikdy na rovinu nepřiznal.

„Prostě už nemůžu, chápeš?“ Polkne a hlas mu ztěžkne slzami, které se mu derou do očí. Mrká, aby je zastavil. „Měl jsem odsud vypadnout už v den, co jsem odmaturoval, ale...“

„Ale zůstal jsi kvůli mně.“

Kvůli mně snáší všechno to, o čem nechce mluvit. Srdce se mi z toho láme vedví ještě víc.

„Jsi jediná dobrá věc, kterou tu mám, Bristol.“

„Ale není to dost.“ Můj hlas je sotva slyšet.

„Ne. Tak to není.“ Vezme mě za bradu a zadívá se mi do očí. Po tváři mu přitom sklouzne první slza. Tenhle kluk... tenhle muž, kterého miluju, se zdá naprosto zlomený a já nevím, jak to napravit. Jak mu pomoci. „Jsi víc než jenom dost. Jsi všechno, ale když tu zůstaneš, myslím, že se nikdy nestaneš tím, čím podle něj nikdy být nemůžu, ale já vím, že ano.“

„Ano, můžeš. Víím to. Ty...“

„Pššt.“ Přitiskne mi prst na rty a zavrtí hlavou. „A když tu zůstaneš, nepůjdeš si za tím, co potřebuješ ty. Kvůli mně se budeš

držet zpátky. Vybereš si školu tam, kde si budeš myslet, že je pro mě nejlepší hudební scéna, ne tam, kde je to nejlepší pro tebe.“

„Nevyberu. Přísahám.“

„Na to tě znám moc dobře. Jsi tak nesobecká, já ti to prostě nemůžu udělat. Nemůžu ti bránit v tom, abys byla tím, kým oba víme, že být můžeš.“

„To říkáš jen proto, abys mi ten odchod usnadnil. Ty jenom...“

„Máš pravdu.“ Ztěžka polkne. „Musím tomu věřit.“ Znovu mi položí ruce na tváře a čelem se opře o mé. „Je to jediný způsob, jak to můžu udělat. Je to tak nejlepší.“

Rty mám slané. Dopadají na ně moje vlastní slzy, rychle a silně, a můj mozek se přitom snaží zpracovat Vincovo rozhodnutí.

Opravdu odchází.

Vzdává to bez boje.

Měli jsme plány. Zítřky. Budoucnost.

Miluju ho.

V jeho očích se zračí stejné myšlenky. Stejná bolest. Stejně trápení. Stejná lítost.

Nemůžu ho nechat dál trpět kvůli tomu, že je vůči mně loajální. Nemůžu ho nutit, aby snášel peklo, co se odehrává v jeho domě, ať už je jakékoli, jenom proto, že ho potřebuju.

Potřebuje mnohem víc. Zaslouží si mnohem víc.

Vtisknu mu na rty ten nejněžnější polibek. Sbohem, Vinci. Někde hluboko v sobě nacházím sílu dát mu to, co potřebuje, i když mě to pomalu zabíjí.

„Chápu,“ zašeptám a dusím se dalšími slovy. „Bude to tak lepší.“

Než přikývne a vrátí se k oknu, zadívá se na mě.

Další polibek.

Stisk našich propletených prstů.

Roztřesený nádech přijetí, i když nic z toho přijmout nechci.

Vyleze oknem ven.

Boj se slzami.

Otočí se čelem ke mně.

Nedovol, aby se ti zlomil hlas.

„Zavolám ti,“ řekne, ale já vím, že nezavolá.

Jestli něco o svém příteli vím, tak že pro něj je to buď všechno, nebo nic. A jestli *všechno* je to, co je před ním, já jsem to *nic*, které musí zůstat za ním. Jsem to *nic*, co by ho mohlo přitáhnout zpátky, když už ani nemá šanci se ohlédnout.

„Nevolej,“ říkám.

Letmo na mě pohlédne. V jeho očích vzplane bolest a vzápětí ji vystřídá přijetí.

A je to.

Čistý řez.

Šance odejít, zatímco držím kousíčky svého rozbitého já pohromadě... aby nemusel vidět, jak se rozpadají.

Ještě chvíli se na mě dlouze, upřeně dívá. Tma toho zahaluje příliš, takže si nejsem jistá, jestli jsem vděčná za to, že to dělá, nebo bych byla raději, kdyby to nedělal.

„Sbohem, Shug.“

„Sbohem, Vinci.“

„Možná se ještě uvidíme.“

„Možná.“

Snažím se zůstat v klidu. Svírám ruce v pěst. Zarývám zuby do spodního rtu. Pevně tisknu čelist.

Dívám se, jak jeho stín mizí do noci... „Počkej, Vinci!“ Ale on pořád odchází z mého života.

„Už teď mi chybíš,“ zašeptám.

Zhroutím se dřív, než stihnu dojít do postele. Zmítají mnou silné, nekontrolovatelné přívaly slz.

Je pryč.

Moje síla se mění v zoufalství. Moje odhodlání se rozpadá pod tíhou zlomeného srdce.

Počkala bych na něj. Ví to. Já to taky vím. Ale taky nemůžu strávit život čekáním na něj.

Někdy dokáže naděje držet a zlomit zároveň. Držela bych se jí pevně, kdybych si myslela, že to něčemu pomůže.

Ale bůh ví, proč si myslím, že je to už ztracené.

Zaslouží si mnohem víc než být boxovací pytel pro otce.

„Splň si všechny svoje sny, Vinci. Vím, že tvoje hvězda jednou zazáří.“

První

KAPITOLA

Bristol

MĚLA JSEM RADŠÍ ZŮSTAT V POSTELI.

Jestli nebylo dostatečně varovným znamením to, že se ve tři ráno rozbuzel detektor kouře (což nedělá pokaždé, když se mu vybijí baterky), rozbil se kávovar a Jagger mi pár minut předtím, než jsem vyrazila ze dveří, pozvracel oblečení, tak pak už nevím, co by jím mělo být.

A teď, když se na mě Simone dívá, s obočím zdviženým, očima plnýma očekávání a další otravnou žádostí, vím, že uvelebit se v měkoučké posteli by bylo mnohem lepší než to, na co se chystám.

„Nedívej se na mě tak,“ řekne. „Udělala bych pro tebe totéž, kdybys mě o to požádala.“

„Rozdíl je v tom, že já tě nežádám. Nikdy.“

Povzdech a zašoupání nohama jsou přesně ty důkazy, které potřebuju. Ví, že mám pravdu. Tohle je rozhodně velmi jednostranný vztah – když nebudu počítat smích, ke kterému mě každý den přiměje. Kdybych to měla nějak porovnat, tak tohle je ten důvod, proč zůstávám po většinu dnů při smyslech.

A z toho samého důvodu se na ni podívám a kývnu hlavou. „Doufám, že ten chlap aspoň stojí za to, když mě nutíš, abych tě zastoupila.“

„Vážně?“ Simone sepne ruce a zatančí oslavný taneček, až jí kolem hlavy poskakují kudrlinky vlasů a po tváři se jí rozlije široký úsměv. To všechno proto, že za ni dnes večer vezmu její směnu, aby mohla být se svým momentálním idolem měsíce – a ten se každý měsíc mění –, co je náhodou dneska v noci ve městě. Ale kdo jsem, abych něco odpírala člověku, který je zamilovaný do představy, že je zamilovaný, a s tím související návykové závratí?

„Vážně,“ odpovím sklesle a už teď jsem našťvaná, že jí nedokážu říct ne.

„Panebože. Jsi nejlepší. Možná ti to pomůže u Xaviera, když uvidí, jaký jsi dar z nebes, a konečně s tebou bude zacházet tak, jak si zasloužíš.“

Xavier McMann. Příšerný kecal. Neskutečný macho. Náš šéf. Nechápu, jak se pod jeho vedením mohla McMann Media Management stát jednou z nejlepších agentur v oblasti médií a public relations v Los Angeles. S jeho vyčerpávajícími plány, neústupnými požadavky a komunikačními schopnostmi si vás všimne, jen když něco zvoráte. Přesto pro něj obě pracujeme, protože je nejlepší z nejlepších. Pracovat pro něj je zlatá vstupenka k úspěšné kariéře v oboru. Konexe, které u něj získáte, jsou sázka na jistotu. Jestli tedy musím podstoupit jednání s ním a vyhovět jeho požadavkům, aby mi někdo hodil lano a abych se dostala do vytoužených dveří, na které buším celou věčnost, pak budiž.

Jednoho dne chci být jako on.

Mít vlastní reklamku nebo uměleckou agenturu. S vlastními zaměstnanci. S vlastní dobrou pověstí.

Jen jsem s tím vším začala o něco později, než jsem měla v plánu...

Oči v sloup místo odpovědi mluví za vše.

„Xaviera nepřiměje nic k tomu, aby si mě všiml.“ *At se snažím, jak chci, nikdy si mě nevšimne.* „Navíc nebýváme ve stejný čas na stejném místě.“ A v těch vzácných chvílích, kdy jsme, je mým nejdůležitějším úkolem dojít pro kafe. Můj přímý nadřízený ode mě zřejmě očekává důležitější věci než pokoušet se udělat dojem na nejvyššího šéfa.

„Dneska tam bude.“

„Nebude. Je...“

„Tady. V Los Angeles. Vrátil se z Napy dřív, protože se objevila takhle věc a on u toho chce být. Takže... víš, je to opravdu velká událost, když si kvůli tomu zkrátil pobyt.“

„A ta věc je...“

„Nemám ponětí.“ Pokrčí lhostejně rameny a stejně lhostejný je i tón, kterým o tom mluví. Jsem si jistá, že myšlenkami už je na dnešním rande. „Drží se to v tajnosti.“

„A nebude tě to mrzet?“

„Asi jo. Nejspíš toho budu litovat, až tě po dnešku povýší na viceprezidentku nebo na něco podobného.“

„Jo. Přesně tak.“ Mávnu rukou a přitom lusknou prsty. „Udělám takový dojem, že mě Xavier povýší přímo na místě.“

Vědomí, že tam bude, mě alespoň trochu smiřuje s prací přesčas. Je to sice dost opruz, být s ním v jedné místnosti, ale taky je to příležitost.

„Co už se dá dělat.“

„A řekneš mi aspoň, jaké budu mít dneska večer povinnosti?“

„Nevím.“

Tohle je přesně ten důvod, proč je opožděný začátek mé kariéry tak frustrující. Často bývám v týmu s mladšími zaměstnanci, kteří si obvykle nejsou vědomi jemných nuancí. Já bych i v Simonině věku věděla o každém detailu.

„Aspoň naznač.“

„Fakt nevím.“ Znovu pokrčí rameny a usmívá se tak široce, že má ústa od ucha k uchu.

„Dobře, tak mi aspoň řekni, kdo je klient.“

„Nevím. Už jsem ti říkala, že se všechno drží v tajnosti.“

„No skvěle. Nevíš, co mám dělat ani pro koho. Přestává se mi ten nápad líbit,“ zaúpím. „Posledně když se něco tutlalo, dopadlo to hrozně.“

Simone si odfrkne, když si obě vzpomeneme na katastrofu s klientem, kontroverzním rozhlasovým moderátorem, kterého jsme se snažili v očích veřejnosti očistit. Není asi potřeba dodávat, že tohle vykoupení trvalo jen krátce, a nakonec byla veškerá snaha marná.

„Nemyslím, že je to až tak tajné. Spíš je to něco v tom stylu, že Xavier přetáhl někoho významného jiné agentuře a my to musíme držet pod pokličkou. Chce, aby tam bylo co nejvíc zaměstnanců, aby hvězdnému klientovi ukázal, že jsme tu pro něj, abychom ho všemi možnými způsoby podpořili.“

„Ach, tyhle zákulisní tanečky!“

„Přesně tak.“

„Takže je to *chlap*?“

„Jo. Chlap. Aspoň víme, že to nebude nějaká primadona s absurdními požadavky.“

Nedůvěřivě na ni pohlédnu, protože obě víme, že i muži někdy mohou ženám směle konkurovat, pokud jde o absurdní požadavky.

„Poslyš, dlužím ti aspoň milion... něčeho.“ Mávne rukou a zasměje se. „Nemůžu říct dolarů, protože je nám oběma jasný, že ty rozhodně nemám.“

„Nápodobně, děvče.“ Povzdechnu si, smířená s tím, co jsem slíbila udělat. „Řekni mi, kam mám jít a v kolik tam mám dorazit.“

Druhá

KAPITOLA

Bristol

KDE JE SIMONE?“ ZEPTÁ SE KEVIN, JAKMILE VEJDU DO STUDIA, a proběhne kolem mě, jako by mu hořelo za zadkem. „Nebo spíš tak, jak my, služebně mladší zaměstnanci, musíme poletovat bez ohledu na to, jestli nám za zadkem něco hoří nebo ne.

On ale služebně mladší zaměstnanec není, takže mi jeho chování napovídá, že Xavier už je tady.

„Dneska máš místo ní mě.“

Zarazí se v půlce kroku, otočí se přes rameno a letmo se usměje. „Nebudu si na to stěžovat. Víš, že se o tebe všichni pereme. Život je mnohem jednodušší, když jsi přidělená na akci.“

„To mě dojíhá.“ Položím si dlaň na srdce a mrknu; zvedne ruku a udělá gesto, jako že se hned vrátí.

„Promiňte,“ ozve se zprava. Uhýbám z cesty několika týpkům, co spěšně tlačí černé bedny na kolečkách. Tenhle zvuk znám z každého jeviště, na kterém jsem kdy stála. Když projdou, prohlédnu si obrovské prostory a snažím se přijít na to, kdo by mohl být ten tajemný klient.

Pohled na prostor mi neposkytuje moc nápověd, kromě toho, že jsem zjevně na pódiu pro hudební vystoupení (v Los Angeles je takových spousta) a je tu hrozná spousta lidí. Jsou tu zvukaři se sluchátky pověšenými na krku a s kousky pásky náhodně nalepené na černém oblečení, kterými někomu připevňovali mikrofony. V jednom rohu postávají a potutelně si špitají vlasoví stylisté a kosmetičky s kartáči, fény a různými stylingovými pomůckami buď zavěšenými kolem pasu, nebo přehozenými přes rameno jako kabelka. Osvětlovači stojí na žebřících a nastavují otočné reflektory a bodová světla směrem ke středu jeviště. Na vzdálenější straně místnosti je vidět hlouček lidí, v jejichž středu stojí Xavier, který má zjevně všechno pod kontrolou, protože mu všichni okolo věnují pozornost.

Za hloučkem je několik zavřených dveří, ale je to moc daleko na to, abych si mohla přecíst vytištěné jmenovky na držácích, které obyčejně označují, ke kterým dveřím patří jaká hvězda.

A kolem se motá tucet dalších lidí, co se tváří důležitě – nebo se, podle mých zkušeností, snaží vypadat důležitě kvůli vlastnímu egu.

Rychle se snažím zavolat mámě a zjistit, jak je na tom Jagger, ale jako obvykle nebere mobil. Co bych dala za to, kdyby ho ta ženská někdy vyndala z kabelky a vypnula režim nerušit, když jí volám.

„Bristol!“

Když se z druhé strany místnosti ozve moje jméno, strčím si telefon do kapsy a rozhlédnu se. Kevin stojí vedle Xaviera a oba se na mě upřeně dívají. Kevin na mě mávne, abych šla k nim.

S velkým povzdechem, že už *je to tady*, se vydávám přes velký prostor a jsem si vědoma toho, že si mě přitom bezostyšně prohlížejí.

Jsem už moc stará na to, abych se starala o to, co si o mně Xavier myslí. Většina služebně mladších zaměstnanců McManna je o pět až sedm let mladších než já a jsou mnohem víc bezpáteční.

Oboje je pro mě požehnáním a zároveň prokletím.

Mít osmadvacet znamená, že musím být příjemná a nenaštvat nikoho ze služebně starších kolegů nebo manažerů. Ale taky to znamená, že jsem dost stará na to, abych měla pud sebezáchovy, plno zkušeností, ze kterých můžu čerpat, a za sebou spoustu sraček, co už do budoucna nehodlám tolerovat.

Jak jsem řekla, je to požeňání a prokletí zároveň. Zvláště když otvírám ústa na svou obranu automaticky, bez přemýšlení, zatímco moji mladší kolegové by pravděpodobně s úsměvem přikývli a vrhli se do jakéhokoli nesmyslného úkolu, který by jim předložili.

Existuje něco jako jin a jang a já jsem si zatraceně jistá, že tu správnou rovnováhu pořád ještě hledám. Takovou, kvůli níž mě nevyhodí z práce.

Je zvláštní být doma mámou, která má všechno pod kontrolou, a pak přijít do práce a přijímat rozkazy od jiných.

„Nemyslíš, že je moc stará?“ zeptá se Xavier, když se ocitnu v doslechu.

Kevin sevře rty. Nakloní hlavu. Mlčky sjede pohledem přes moje ramena.

Tohle je jediný obor, kde je zkoumání vzhledu naprosto normální a přijatelné.

Poslouchám a přitom se ohlédnu, abych zjistila, o kom je řeč.

„Ne, vlasy se dají upravit tak, aby vypadaly dobře. Pleť má bezchybnou. Skvělý tón a žádné vrásky,“ odpoví Kevin.

„Pleť není problém,“ usměje se Xavier a odvrátí ode mě zrak. „Nemá tu správnou figuru.“

Kevin se zhoupne v kolenou, když se před nimi zastavím. „To je fakt, ale teď frčí body positivity. Mohlo by to pro něj být dobré promo. Myslím ve smyslu ‚každé tělo je krásné‘.“

„Máš pravdu.“ Podle napjatého výrazu a cukání svalů v čelisti se Xavierovi tenhle nápad očividně nezamlouvá.

„Chci říct, není to v žádném případě to, co jsme měli v plánu, ale jsme v nouzi a ona bezpochyby dokáže udělat, co je potřeba.“

„Kdo co dokáže?“ ptám se a přejíždím pohledem z jednoho na druhého a zase zpátky.

„Naše hlavní herečka je nemocná a outsourcingová firma na casting se nám neozývá.“

„To znamená co?“

„To znamená, že ji možná budeš muset zastoupit, než někoho seženeme,“ opáčí Kevin, zatímco zpracovávám jemnou kritiku mého těla, kterou právě vyslovili – protože to je přesně to, co každá žena chce slyšet... *což žádná žena ještě nikdy neřekla.*

„Moment, cože?“ zeptám se.

„Snaží se ti říct, že máš dělat záskok za roli mé přítelkyně.“ Hluboký tenor, který se ozve za mými zády, mi prudce rozbuší srdce, protože ten drsný štěrk ponořený do sametu bych poznala kdekoli. Ale stejně doufám, že se mýlím; a když se otočím k jeho majiteli, každá buňka v těle se mi postaví do pozoru: měla jsem pravdu.

Vincent Jennings.

Tmavé vlasy. Světlé oči. Paže pokrytá tetováním, které mu vykukuje i pod límečkem pro něj charakteristické černé košile. Rty zkřivené do pohrdlivé vlnky, jakou mívaly vždycky – dráždivé a zároveň svůdné.

S úlevou zjišťuji, že i v jeho krásné tváři se mihne záblesk šoku. Aspoň nejsem jediná, koho to zaskočilo.

„Ahoj Shug.“ *Shug*, zkratka pro *sugar* – touhle přezdívkou jsem původně opovrhovala, ale za tu dobu, co jsme byli spolu, si ji tak nějak přivlastnil. Neslyšela jsem ji už roky a teď se mi při ní sevřelo srdce, které odmítalo ji i jeho zároveň.

Nebo jsem se o to snažila, protože při tom jediném pohledu se mi vybavilo milion emocí. Hořkosladká chuť první lásky a duši drtící zoufalství z prvně zlomeného srdce. Totální ponížení z odmítnutí a neustálá připomínka, že s ním budu vždycky nějakým způsobem svázaná. *Ne že by se o tom měl kdy dozvědět.*

Překvapeně tam stojím jako přimražená, v hlavě i srdci mi buší jako o závod, ale nepromluvíím nejdřív k muži, který si přivlastnil můj život tak, že o tom ani neví. Otočím se na Xaviera, jemuž se zračí v očích zvědavost. „Já... já to nechápu. Nebereme rockové